

4 ποιήματα του Οδυσσέα Ελύτη

Η πορτοκαλένια

Τόσο πολύ τη μέθυσε ο χυμός του ήλιου
Που έγειρε το κεφάλι της και δέχτηκε να γίνει
Σιγά-σιγά : η μικρή Πορτοκαλένια !

Έτσι καθώς γλαυκόλαμψαν οι εφτά ουρανοί
Έτσι καθώς αγγίξαν μια φωτιά τα κρύσταλλα
Έτσι καθώς αστράψανε χελιδονοουρές
Σάστισαν πάνω οι άγγελοι και κάτω οι κοπελιές
Σάστισαν πάνω οι πελαργοί και κάτω τα παγόνια
Κι όλα μαζί συνάχτηκαν κι όλα μαζί την είδαν
Κι όλα μαζί τη φώναξαν : Πορτοκαλένια !

Μεθάει το κλήμα κι ο σκορπιός μεθάει ο κόσμος όλος
Όμως της μέρας η κεντιά τον πόνο δεν αφήνει
Τη λέει ο νάνος ερωδιός μέσα στα σκουληκάκια
Τη λέει ο χτύπος του νερού μέσ' στις χρυσοστιγμές
Τη λέει κι η δρόσο στου καλού βοριά το απανωχείλι :

Σήκω μικρή μικρή μικρή Πορτοκαλένια !
Όπως σε ξέρει το φιλί κανένας δεν σε ξέρει
Μήτε σε ξέρει ο γελαστός Θεός
Που με το χέρι του ανοιχτό στη φλογερή αντηλιά
Γυμνή σε δείχνει στους τριανταδυό του ανέμους !

Τοιχογραφία

Έχοντας ερωτευθεί και κατοικήσει αιώνες μέσ' στη
θάλασσα έμαθα γραφή και ανάγνωση

Όστε τώρα να μπορώ σε μεγάλο βάθος πίσω τις
γενιές απανωτές όπως αρχίζει ένα βουνό προτού τε-
λειώσει το άλλο

Να κοιτάζω Και μπροστά πάλι το ίδιο :

Το βαθύ σκούρο μπουκάλι και η νέα στο μπράτσο
Ελένη με το πλάι επάνω στον ασβέστη

Να γεμίζει κρασί της Παναγίας το μισό το σώμα
της φευγάτο κιόλας στην Ασία την αντικρυνή

Και το κέντημα όλο μετατοπισμένο μέσ' στον ου-
ρανό με τα διχαλωτά πουλιά τα κιτρινάκια και
τους ήλιους.



Παιδί με το γρατσουνισμένο γόνατο

Παιδί με το γρατσουνισμένο γόνατο
Κουρεμένο κεφάλι όνειρο ακούρευτο
Ποδιά με σταυρωμένες άγκυρες
Μπράτσο του πεύκου γλώσσα του ψαριού
Αδερφάκι του σύννεφου !

Κοντά σου είδες ν' ασπρίζει ένα βρεμένο βότσαλο
Άκουσες να σφυρίζει ένα καλάμι
Τα πιο γυμνά τοπία που γνώρισες
Τα πιο χρωματιστά
Βαθιά-βαθιά ο αστείος περίπατος του σπάρου
Ψηλά-ψηλά της εκκλησίτσας το καπέλο
Και πέρα-πέρα ένα βαπόρι με φουγάρα κόκκινα.

Είδες το κύμα των φυτών όπου έπαιρνε η πάχνη
Το πρωινό λουτρό της το φύλλο της
φραγκοσυκιάς
Το γεφυράκι στη στροφή του δρόμου
Αλλά και τ' αγριοχαμόγελο
Σε μεγάλους χτύπους δέντρων
Σε μεγάλα λιοστάσια παντρειάς
Εκεί που στάζουν από τα ζουμπούλια δάκρυα
Εκεί που ανοίγει ο αχινός τους γρίφους του νερού
Εκεί που τ' άστρα προμηνούν τη θύελλα.

Παιδί με το γρατσουνισμένο γόνατο
Χαϊμαλί τρελό σαγόνι πεισματάρικο
Παντελονάκι αέρινο
Στήθος του βράχου κρίνο του νερού
Μορτάκι του άσπρου σύννεφου !

Λακωνικόν

Ο καημός του θανάτου τόσο με πυρπόλησε, που η λάμψη
μου επέστρεψε στον ήλιο.
Κείνος με πέμπει τώρα μέσα στην τέλεια σύνταξη της
πέτρας και του αιθέρος,
Λοιπόν, αυτός που γύρευα, ε ί μ α ι.
Ω λινό καλοκαίρι, συνετό φθινόπωρο,
Χειμώνα ελάχιστε,
Η ζωή καταβάλλει τον οβολό του φύλλου της ελιάς
Και στη νύχτα μέσα των αφρόνων μ' ένα μικρό τριζόνι
κατακυρώνει πάλι το νόμιμο του Ανέλπιστου.